

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 16. novembra 2011 *

Vo veci C-548/09 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 23. decembra 2009,

Bank Melli Iran, so sídlom v Teheráne (Irán), v zastúpení: L. Defalque, avocat,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Bishop a R. Szostak, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: francúzština.

Francúzska republika, v zastúpení: E. Belliard, G. de Bergues, L. Butel a E. Ranaivonson, splnomocnení zástupcovia,

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: S. Hathaway, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci D. Beard, barrister,

Európska komisia, v zastúpení: S. Boelaert a M. Konstantinidis, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, A. Prechal, sudcovia A. Rosas (spravodajca), R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, E. Juhász, D. Šváby, M. Berger a E. Jarašiūnas,

generálny advokát: P. Mengozzi,
tajomník: R. Şereş, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. marca 2011,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 28. júna 2011,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním sa Bank Melli Iran, iránska banka vo vlastníctve iránskeho štátu, domáha toho, aby Súdny dvor zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenístiev zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada (T-390/08, Zb. s. II-3967, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Súd prvého stupňa zamietol jej návrh na zrušenie bodu 4 tabuľky B v prílohe rozhodnutia Rady 2008/475/ES z 23. júna 2008, ktorým sa vykonáva článok 7 ods. 2 nariadenia (ES) č. 423/2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 163, s. 29, ďalej len „sporné rozhodnutie“), v rozsahu, v akom sa týka Bank Melli Iran a jej organizačných zložiek.

Právny rámec

Rezolúcie Bezpečnostnej rady Organizácie Spojených národov č. 1737 (2006) a 1747 (2007)

- 2 Aby Bezpečnostná rada Organizácie Spojených národov (ďalej len „Bezpečnostná rada“) vyvinula na Iránsku islamskú republiku nátlak na ukončenie jadrových aktivít predstavujúcich nebezpečenstvo rozširovania a zostrojovania nosičov jadrových zbraní (ďalej len „šírenie jadrových zbraní“), prijala 23. decembra 2006 rezolúciu

č. 1737 (2006), ktorej príloha vymenúva sériu osôb a subjektov zúčastňujúcich sa na šírení jadrových zbraní, ktorých finančné prostriedky a ekonomické zdroje (ďalej len „finančné prostriedky“) sa mali zmraziť. Zoznam uvedený v prílohe rezolúcie č. 1737 (2006) bol následne aktualizovaný viacerými rezolúciami, a to najmä rezolúciou Bezpečnostnej rady č. 1747 (2007), ktorou boli zmrazené finančné prostriedky iránskej banky Bank Sepah a jej dcérskej spoločnosti v Spojenom kráľovstve Bank Sepah International plc. Opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov, ktoré prijala Bezpečnostná rada, sa netýkali odvolateľky.

Spoločná pozícia 2007/140/SZBP

- 3 Pokiaľ ide o Európsku úniu, rezolúcia č. 1737 (2006) bola vykonaná spoločnou pozíciou Rady 2007/140/SZBP z 27. februára 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 61, s. 49).
- 4 Článok 5 ods. 1 spoločnej pozície 2007/140 znie takto:

„Všetky finančné prostriedky..., ktoré sú vo vlastníctve, držbe alebo pod priamou či nepriamou kontrolou:

- a) osôb a subjektov uvedených v prílohe k rezolúcii BR OSN č. 1737 (2006), ako aj ďalších osôb a subjektov, ktoré v súlade s odsekom 12 rezolúcie BR OSN č. 1737 (2006) určila Bezpečnostná rada alebo výbor, [pričom] takéto osoby alebo subjekty sú uvedené v prílohe I;

b) osôb a subjektov, na ktoré sa nevzťahuje príloha I, ktoré sa podieľajú na činnostiach Iránu v jadrovej oblasti citlivých z hľadiska šírenia alebo na vývoji nosičov jadrových zbraní, sú s nimi priamo spojené alebo ich podporujú, alebo osôb alebo subjektov, ktoré konajú v ich mene alebo podľa ich pokynov, alebo subjektov, ktoré vlastní alebo kontrolujú, aj nezákonnými prostriedkami, uvedených v prílohe II, sa zmrazia.“

5 Odvolateľka nie je uvedená v prílohách k spoločnej pozícii 2007/140.

Nariadenie (ES) č. 423/2007

6 Pokiaľ ide o právomoc Európskeho spoločenstva, rezolúcia č. 1737 (2006) bola vykonaná nariadením (ES) č. 423/2007 z 19. apríla 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 103, s. 1), ktoré bolo prijaté na základe článkov 60 ES a 301 ES vzhľadom na spoločnú pozíciu 2007/140 a ktorého obsah je v podstate podobný tejto rezolúcii, s uvedením rovnakých mien subjektov a fyzických osôb v prílohe tohto nariadenia.

7 Článok 5 nariadenia č. 423/2007 zakazuje určité operácie s osobami a so subjektmi nachádzajúcimi sa v Iráne alebo na účely použitia v tomto štáte.

8 Článok 7 nariadenia č. 423/2007 znie:

„1. Všetky finančné prostriedky..., ktoré patria osobám, subjektom a orgánom uvedeným v prílohe IV alebo ktoré tieto osoby, subjekty alebo orgány vlastní, majú v držbe alebo kontrolujú, sa zmrazia. Príloha IV zahŕňa osoby, subjekty alebo orgány, ktoré v súlade s odsekom 12 rezolúcie Bezpečnostnej rady... č. 1737 (2006) označila Bezpečnostná rada... alebo výbor pre sankcie.

2. Všetky finančné prostriedky..., ktoré patria osobám, subjektom a orgánom uvedeným v prílohe V alebo ktoré tieto osoby, subjekty alebo orgány vlastní, majú v držbe alebo kontrolujú, sa zmrazia. Príloha V zahŕňa fyzické a právnické osoby, subjekty a orgány, na ktoré sa nevzťahuje príloha IV a ktoré boli v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. b) spoločnej pozície 2007/140/SZBP označené za osoby, subjekty alebo orgány:

- a) ktoré sa podieľajú na činnostiach Iránu v jadrovej oblasti citlivých z hľadiska šírenia, sú s nimi priamo spojené alebo ich podporujú, alebo

- b) ktoré sa podieľajú na vývoji nosičov jadrových zbraní Iránom, sú s ním priamo spojené alebo ho podporujú, alebo

- c) ktoré konajú v mene alebo podľa pokynov osoby, subjektu alebo orgánu uvedeného v písmenách a) alebo b), alebo

d) ktoré sú právnickou osobou, subjektom alebo orgánom vo vlastníctve alebo pod kontrolou osoby, subjektu alebo orgánu uvedených v písmenách a) alebo b), a to aj nezákonným spôsobom.

3. Žiadne finančné prostriedky ani hospodárske zdroje sa priamo ani nepriamo neprístupia fyzickým alebo právnickým osobám, subjektom alebo orgánom uvedeným v prílohách IV a V ani v ich prospech.

4. Zakazuje sa vedomá a úmyselná účasť na činnostiach, ktorých predmetom alebo dôsledkom je priame alebo nepriame obchádzanie opatrení uvedených v odsekoch 1, 2 a 3.“

9 Odvolateľka nebola uvedená v prílohách nariadenia č. 423/2007.

10 Články 8 a 9 nariadenia č. 423/2007 stanovujú možnosť uvoľnenia určitých finančných prostriedkov, aby sa umožnilo vykonanie zádržného práva alebo súdneho, správneho alebo rozhodcovského rozhodnutia, alebo aby sa zaplatil splatný dlh. Článok 10 tohto nariadenia stanovuje možnosť uvoľnenia určitých finančných prostriedkov, aby sa pod kontrolou príslušného orgánu čelilo určitým výdavkom, ako sú výdavky potrebné na zabezpečenie základných potrieb osôb, ktorých finančné prostriedky sa zmrazili, alebo na úhradu výdavkov v súvislosti s poskytnutím právnych služieb.

11 Článok 13 nariadenia č. 423/2007 ukladá dotknutým osobám a subjektom povinnosť predložiť príslušným orgánom rozličné informácie a spolupracovať s nimi.

12 Článok 15 ods. 2 a 3 tohto nariadenia znie takto:

„2. Rada kvalifikovanou väčšinou zostaví, preskúma, zmení a doplní zoznam osôb a subjektov uvedených v článku 7 ods. 2 v plnom súlade s rozhodnutiami Rady v súvislosti s prílohou II k spoločnej pozícii 2007/140... Zoznam v prílohe V sa pravidelne, a to aspoň každých 12 mesiacov preskúma.

3. Rada uvedie individuálne a špecifické dôvody pre rozhodnutia prijaté podľa odseku 2 a oznámi ich dotknutým osobám, subjektom a orgánom.“

13 Článok 16 nariadenia č. 423/2007 stanovuje, že členské štáty určia sankcie, ktoré sa uplatnia v prípade porušenia ustanovení tohto nariadenia.

Rezolúcia Bezpečnostnej rady č. 1803 (2008)

14 Podľa bodu 10 rezolúcie Bezpečnostnej rady č. 1803 (2008) z 3. marca 2008 Bezpečnostná rada žiada „všetky štáty, aby boli obozretné, pokiaľ ide o činnosti vykonávané finančnými inštitúciami nachádzajúcimi sa na ich území vo vzťahu k všetkým bankám usadeným v Iráne, predovšetkým pokiaľ ide o banky Melli a Saderat, ako aj vo vzťahu k ich organizačným zložkám a pobočkám v zahraničí, aby sa zabránilo tomu, aby tieto činnosti prispeli k činnostiam predstavujúcim nebezpečenstvo šírenia jadrových zbraní alebo k zhotovovaniu nosičov jadrových zbraní“.

Spoločná pozícia 2008/479/SZBP

- 15 Spoločná pozícia Rady 2008/479/SZBP z 23. júna 2008, ktorou sa vykonáva spoločná pozícia 2007/140 (Ú. v. EÚ L 163, s. 43), predovšetkým nahradila znenie prílohy II tejto spoločnej pozície novým znením. Táto príloha obsahuje tabuľku A s názvom „Fyzické osoby“ a tabuľku B s názvom „Subjekty“.
- 16 Hoci rezolúcia 1803 (2008) nestanovila zmrazenie finančných prostriedkov Melli Bank a Bank Melli Iran, toto zmrazenie je stanovené spoločnou pozíciou 2008/479. Tabuľka B prílohy tejto spoločnej pozície totiž obsahuje v bode 5 v prvom stĺpci označenom ako „Názov“ nasledujúce údaje:

„Bank Melli, Bank Melli Iran (vrátane všetkých pobočiek) a dcérske spoločnosti:

a) Melli Bank Plc

b) Bank Melli Iran Zao.“

- 17 V druhom stĺpci označenom ako „Identifikačné údaje“ je pri obchodnom mene každej z dotknutých bánk uvedená adresa.

18 Tretí stĺpec označený ako „Dôvody“ obsahuje nasledujúci text:

„Poskytnutie alebo pokus o poskytnutie finančnej podpory pre spoločnosti, ktoré sú zapojené do iránskeho jadrového programu a programu riadených striel alebo pre ne obstarávajú materiál (AIO, SHIG, SBIG, AEOI, Novin Energy Company, Mesbah Energy Company, Kalaye Electric Company a DIO). Banka Melli slúži ako prostredník pre citlivé aktivity Iránu. Umožnila veľké množstvo nákupov citlivého tovaru pre iránsky jadrový program a program riadených striel. Poskytuje širokú škálu finančných služieb v mene subjektov spojených s iránskym jadrovým a raketovým priemyslom vrátane otvorenia akreditívov a správy účtov. Mnohé z týchto spoločností sú označené v rezolúciách [Bezpečnostnej rady č.] 1737 (2006) a 1747 (2007).“

19 Vo štvrtom stĺpci označenom ako „Dátum zaradenia do zoznamu“ je uvedený dátum „23.6.2008“.

Sporné rozhodnutie

20 Dňa 23. júna 2008 Rada prijala sporné rozhodnutie. Príloha tohto rozhodnutia nahrádza prílohu V nariadenia č. 423/2007. Obsahuje tabuľku A s názvom „Fyzické osoby“ a tabuľku B s názvom „Právnické osoby, subjekty a orgány“, pričom obidve tabuľky obsahujú rovnaké stĺpce ako tie, ktorú sú uvedené v prílohe spoločnej pozície 2008/479. Odvolateľka je uvedená v bode 4 tabuľky B. Údaje o odvolateľke sú rovnaké ako tie, ktorú sú obsiahnuté v prílohe uvedenej spoločnej pozície. Uvedené rozhodnutie bolo 24. júna 2008 uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

- 21 Dňa 25. júna 2009 bolo v *Úradnom vestníku Európskej únie* uverejnené oznámenie určené osobám, subjektom a orgánom, ktoré Rada zaradila na zoznam osôb, subjektov a orgánov, na ktoré sa vzťahuje článok 7 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 423/2007 (príloha V) (Ú. v. EÚ C 145, 2009, s. 1). Bolo v ňom pripomenuté, že podľa článku 15 ods. 2 uvedeného nariadenia sa tento zoznam v pravidelných intervaloch preskúma, a to prinajmenšom každých dvanásť mesiacov. Na tento účel môžu dotknuté osoby, subjekty a orgány predložiť Rade žiadosť o opätovné zváženie rozhodnutia o ich zaradení na predmetný zoznam, pričom k nej priložia požadované doklady. Všetky žiadosti treba Rade zaslať do jedného mesiaca odo dňa uverejnenia tohto oznámenia.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

- 22 Žalobou podanou do kancelárie Súdu prvého stupňa 18. septembra 2008 žalobkyňa podala žalobu o neplatnosť proti bodu 4 tabuľky B v prílohe sporného rozhodnutia a navrhla Súdu prvého stupňa:

- ako hlavný odvolací návrh zrušiť uvedený bod 4 v rozsahu, v akom sa týka jej osoby, ako aj jej dcérskych spoločností a organizačných zložiek,

- subsidiárne rozhodnúť, že článok 7 ods. 2 a článok 15 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 sa na tento spor neuplatňujú, a

- v každom prípade zaviazat Radu na náhradu trov konania.

- 23 Francúzskej republike, Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska a Komisii Európskych spoločností bol povolený vstup do konania ako vedľajším účastníkom, ktorí v konaní podporujú návrhy Rady na zamietnutie odvolania.
- 24 Na podporu svojich návrhov žalobkyňa uviedla päť žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod bol založený na porušení podstatných formálnych náležitostí, Zmluvy ES, právnych noriem týkajúcich sa jej uplatňovania a článku 7 ods. 2 spoločnej pozície 2007/140, na zneužití právomoci, ako aj na nedostatku právneho základu sporného rozhodnutia. Druhý žalobný dôvod bol založený na porušení zásady rovnosti zaobchádzania. Tretí žalobný dôvod bol založený na porušení zásady proporcionality a práva vlastníť majetok. Štvrtý žalobný dôvod bol založený na porušení práva na obhajobu, práva na účinnú súdnu ochranu a povinnosti odôvodnenia stanovenej v článku 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007. Piaty žalobný dôvod bol založený na nedostatku právomoci Rady uložiť „trestnoprávne sankcie“, ako je zmrazenie finančných prostriedkov, na základe Zmluvy.
- 25 Súd prvého stupňa na úvod a predtým, ako začal skúmať uvedené žalobné dôvody, v bodoch 35 až 37 napadnutého rozsudku pripomenul zásady, ktoré sa uplatňujú na súdne preskúmanie.
- 26 Súd prvého stupňa potom preskúmal a zamietol každý z predložených žalobných dôvodov, ako aj žalobu v celom rozsahu.

Návrhy účastníkov odvolacieho konania

- 27 Bank Melli Iran navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— vyhovel jej návrhom podaným na Súde prvého stupňa a

— zaviazal odporkyňu na náhradu trov konania na oboch stupňoch.

28 Rada navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a zaviazal odvolateľku na náhradu trov konania.

29 Francúzska republika navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolanie,

— nahradil odôvodnenie uvedené v bodoch 86 až 88 napadnutého rozsudku, v ktorých bolo uvedené, že Rada bola povinná dotknutým osobám a subjektom individuálne oznámiť opatrenia spočívajúce v zmrazení finančných prostriedkov prijaté na základe nariadenia č. 423/2007, a

— zaviazal odvolateľku na náhradu trov konania.

30 Spojené kráľovstvo navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie.

31 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

- konštatoval, že žiadny z odvolacích dôvodov predložených odvolateľkou nemôže viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku, a

- v dôsledku toho zamietol odvolanie.

Odvolacie dôvody a tvrdenia účastníkov konania

32 Bank Melli Iran uvádza tri hlavné odvolacie dôvody a subsidiárne uvádza tri ďalšie odvolacie dôvody.

33 Ako hlavné odvolacie dôvody uvádza po prvé to, že Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď povinnosť individuálneho oznámenia napadnutého aktu nepovažoval za podstatnú formálnu náležitosť, a že svoje úvahy podoprel nesprávnym odôvodnením, po druhé to, že Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia pri výklade právneho základu nariadenia č. 423/2007 a že svoje úvahy podoprel nesprávnym odôvodnením, a po tretie to, že Súd prvého stupňa porušil povinnosť odôvodnenia svojich aktov, ako aj právo na obhajobu a zásadu účinnej súdnej ochrany.

34 Subsidiárne uvádza po prvé, že Súd prvého stupňa porušil článok 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 a odporuje si, po druhé, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia práva odvolateľky vlastniť majetok, a po tretie, že Rada pri zahrnutí jej osoby do zoznamu, ktorý je súčasťou prílohy V uvedeného nariadenia, a jej ponechaní na tomto zozname vychádzala zo zjavne nesprávneho posúdenia skutočností.

O prvom hlavnom odvolacom dôvode založenom na porušení povinnosti individuálneho oznámenia a nesprávnom odôvodnení napadnutého rozsudku

35 Tento odvolací dôvod sa týka bodov 86 až 90 napadnutého rozsudku, ktoré majú nasledujúce znenie:

„86 Oproti tomu nemožno prijať tvrdenie Rady podporovanej vedľajšími účastníkmi konania, podľa ktorého bola povinnosť oboznámiť žalobkyňu s dôvodmi splnená uverejnením [sporného] rozhodnutia v úradnom vestníku. Rozhodnutie, akým je [sporné] rozhodnutie, ktoré stanovuje zmenenú verziu prílohy V nariadenia č. 423/2007, totiž vykazuje účinky *erga omnes*, pretože je určené skupine adresátov, vymedzenej všeobecným a abstraktným spôsobom, ktorí sú povinní zmraziť finančné prostriedky subjektov uvedených na zozname tejto prílohy. Uvedené rozhodnutie však nemá výlučne všeobecnú povahu, pretože zmrazenie finančných prostriedkov sa týka menovite označených subjektov, ktoré sú priamo a osobne dotknuté individuálnymi obmedzujúcimi opatreniami prijatými voči nim (pozri v tomto zmysle a analogicky [rozsudky Súdneho dvora z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351, body 241 až 244, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2006, Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, T-228/02, Zb. s. II-4665], bod 98). Navyše zmrazenie finančných prostriedkov má pre dotknuté subjekty závažné dôsledky, pretože je spôsobiteľé obmedziť výkon ich základných práv. Za týchto okolností vzhľadom na potrebu zabezpečiť dodržiavanie uvedených vecných a zároveň procesných práv... treba prijať názor, že Rada je povinná v čo najväčšej možnej miere oboznámiť dotknuté subjekty s opatreniami na zmrazenie finančných prostriedkov prostredníctvom individuálneho oznámenia.

87 Tvrdenia uvádzané Radou nemôžu tento záver zmeniť. Po prvé, skutočnosť, že individuálne oznámenie sa v určitých prípadoch zdá byť nerealizovateľné, nemá vplyv na záujem subjektov na takomto oznámení, a nie je teda relevantná

v prípade, kedy je adresa dotknutého subjektu známa. Po druhé, pravidlo, podľa ktorého neznalosť zákona neospravedlňuje, nemôže byť proti žalobkyni uplatnené, pretože [sporné] rozhodnutie má vo vzťahu k nej charakter individuálneho aktu. Po tretie, rozdiel oproti opatreniam na zmrazenie finančných prostriedkov prijatých v rámci boja proti terorizmu, na ktorý sa Rada odvoláva, je bezpredmetný, pretože na účely prípadného preskúmania vhodnosti uverejnenia odôvodnenia v úradnom vestníku môže byť relevantná jedine hanlivá povaha prijatých dôvodov. Na druhej strane, požiadavka individuálneho oznámenia opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov vyplýva zo skutočnosti, že tieto oparenia sa individuálne a závažným spôsobom dotýkajú práv dotknutých subjektov. Keďže sú opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov prijaté na základe nariadenia č. 423/2007 a opatrenia prijaté v rámci boja proti terorizmu porovnateľné, treba dotknuté subjekty oboznámiť s prijatými opatreniami v oboch prípadoch rovnakým spôsobom.

88 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti treba prijať názor, že Rada nedodrжала povinnosť oboznámiť žalobkyňu s dôvodmi [sporného] rozhodnutia vyplývajúcu z článku 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007, pretože nepristúpila k individuálnemu oznámeniu, hoci zo samotného znenia tohto rozhodnutia vyplýva, že poznala adresu sídla žalobkyne.

89 Z príloh k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia predloženého žalobkyňou vo veci T-390/08 R však vyplýva, že listom z 24. júna 2008 francúzska banková komisia informovala pobočku žalobkyne v Paríži o prijatí [sporného] rozhodnutia a o jeho uverejnení v úradnom vestníku v ten istý deň. Žalobkyňa teda bola včas a z oficiálneho zdroja informovaná o prijatí [sporného] rozhodnutia, ako aj o skutočnosti, že s jeho odôvodnením sa môže oboznámiť v úradnom vestníku. Navyše sa zjavne oboznámila s obsahom tohto rozhodnutia, ktorého kópiu priložila k žalobe.

90 Za týchto výnimočných okolností treba prijať záver, že skutočnosť, že Rada neoboznámila žalobkyňu s dôvodmi [sporného] rozhodnutia prostredníctvom individuálneho oznámenia, nemala za následok pozbavenie žalobkyne možnosti oboznámiť sa včas s odôvodnením [sporného] rozhodnutia a posúdiť dôvodnosť opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov, ktoré sa voči nej prijalo. Skutočnosť, že Rada porušila svoju povinnosť, preto neodôvodňuje zrušenie [sporného] rozhodnutia.“

Argumentácia účastníkov konania

- ³⁶ Odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď povinnosť individuálneho oznámenia stanovenú v článku 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007 nepovažoval za podstatnú formálnu náležitosť, ktorej nedodržanie má za následok zrušenie aktu, a že svoje úvahy podoprel nesprávnym odôvodnením.
- ³⁷ Zdôrazňuje, že podľa článku 254 ES jednotlivé rozhodnutia nadobúdajú účinnosť až ich oznámením. Oznámenie sporného rozhodnutia bolo pritom o to dôležitejšie, že odvolateľka pred jeho prijatím nebola vypočutá.
- ³⁸ Odvolateľka cituje rozsudok z 8. júla 1999, Hoechst/Komisia (C-227/92 P, Zb. s. I-4443), a tvrdí, že oznámenie rozhodnutia je podstatnou formálnou náležitosťou, ktorej nedodržanie je dôvodom absolútnej neplatnosti aktu. Túto neplatnosť nemožno napraviť tým, že osobe, ktorej je akt určený, ho oznámi iná osoba alebo subjekt. Podľa odvolateľky preto oznámenie sporného rozhodnutia, ktoré uskutočnila francúzska banková komisia, nemôže spĺňať podmienky oznámenia vymedzené v nariadení č. 423/2007.

- 39 Okrem porušenia podstatných formálnych náležitostí odvolateľka Súdu prvého stupňa vytýka, že nesprávne odôvodnil svoj rozsudok, keďže usúdil, že oznámenie odvolateľke prostredníctvom francúzskej bankovej komisie napravilo neplatnosť, a na odôvodnenie pochybenia Komisie uznal „výnimočné okolnosti“, hoci vytýkané neoznámenie aktu podľa nej predstavuje porušenie právnych noriem Únie týkajúcich sa verejného poriadku.
- 40 Francúzska republika a Komisia spochybňujú odôvodnenie Súdu prvého stupňa a navrhujú, aby ho Súdny dvor nahradil vlastným odôvodnením. Článok 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007 totiž podľa nich neukladal individuálne oznámenie sporného rozhodnutia a z primárneho práva nevyplýva nijaká povinnosť oznámenia. Súd prvého stupňa preto podľa nich pochybil, keď v bode 88 napadnutého rozsudku vyžadoval, aby Rada uskutočnila individuálne oznámenie.
- 41 Rada, Francúzska republika a Komisia zdôrazňujú všeobecne záväznú povahu rozhodnutia o zmrazení aktív. Rada uvádza, že Súd prvého stupňa napriek svojmu odôvodneniu v súvislosti s povinnosťou oznámenia nedospel k záveru, že sporný akt predstavuje rozhodnutie, a nie nariadenie.
- 42 Francúzska republika navyše spochybňuje porovnanie, ku ktorému Súd prvého stupňa pristúpil v bode 87 napadnutého rozsudku, opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov prijatých v rámci boja proti šíreniu jadrových zbraní, ktoré sa vzťahujú na tretie štáty, s takýmito opatreniami prijatými v rámci boja proti terorizmu, ktoré sa vzťahujú na fyzické a právnické osoby konajúce samostatne. Nikdy sa netvrdilo, že sankčné opatrenia vzťahujúce sa na tretie štáty by sa im mali individuálne oznámiť. Rozdielnosť cieľov sa okrem iného prejavuje v rozdielnych právnych základoch, keďže nariadenie č. 423/2007 bolo prijaté na základe článkov 60 ES a 301 ES, zatiaľ čo opatrenia prijaté v oblasti boja proti terorizmu boli prijaté na základe článku 308 ES.

- 43 Rada na pojednávaní spresnila, že oznámenie opatrení spočívajúcich v zmrazení finančných prostriedkov osôb spojených s terorizmom sa uskutočňuje v súlade s pokynmi uvedenými v bode 147 rozsudku Súdu prvého stupňa Organizácia mudžahe-dínov iránskeho ľudu/Rada, už citovaného, t. j. aby sa predišlo porušeniu legitímnych záujmov týchto osôb; v *Úradnom vestníku Európskej únie* sa uverejňuje iba všeobecné odôvodnenie rozhodnutia, pričom osobitné a konkrétne odôvodnenie sa im oznámi.
- 44 Spojené kráľovstvo pripomína, že úlohou oznámenia je informovať príjemcu o rozhodnutí a umožniť mu podať opravný prostriedok. Pokiaľ ide o zmrazenie finančných prostriedkov, v prejednávanej veci podľa nej vzhľadom na potrebu momentu prekva-penia nebolo možné predbežné oznámenie. Článok 254 ES podľa nej nespresňuje, akým spôsobom sa má oznámenie uskutočniť. Spojené kráľovstvo sa v tejto súvislosti domnieva, že oznámenie uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* v rovnakom čase ako rozhodnutie vzbudí dostatočnú pozornosť. Dotknutý subjekt podľa neho v každom prípade okamžite pociťuje účinky uplatňovania rozhodnutia. V prejednávanej veci bola francúzska pobočka odvolateľky informovaná o spornom rozhodnutí a odvolateľka mohla uplatniť opravný prostriedok. Spojené kráľovstvo, rovnako ako Rada, Francúzska republika a Komisia, zdôrazňuje, že odvolateľka z dôvodu neoznámeneia sporného rozhodnutia neutrpela nijakú ujmu.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 45 V prvom rade treba uviesť, že sporné rozhodnutie má napriek svojmu označeniu rovnakú povahu ako nariadenie. Jeho obsahom je len jedna príloha, ktorá nahrádza prílohu V nariadenia č. 423/2007. Účinnosť tejto prílohy je určená v článku 19 druhom odseku tohto nariadenia, ktorý stanovuje, že toto nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch, čo zodpovedá účinnosti nariadenia, ako je stanovená v článku 249 ES.

- 46 Zmluva preto podľa článku 254 ods. 1 a 2 ES v zásade neukladá oznámenie takéhoto aktu, ale jeho uverejnenie.
- 47 V druhom rade, pokiaľ ide osobitne o článok 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007, treba pripomenúť, že zásada účinnej súdnej ochrany znamená, že orgán Únie, ktorý prijíma rozhodnutie spôsobujúce reštriktívne opatrenia vo vzťahu k určitej osobe alebo subjektu, oznámi dôvody, z ktorých tento akt vychádza, čo najširšie buď v okamihu jeho prijatia, alebo prinajmenšom tak rýchlo, ako je to len možné po jeho prijatí, aby sa týmto osobám alebo subjektom umožnil výkon svojho práva podať opravný prostriedok (pozri v tomto zmysle rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný, bod 336).
- 48 Práve z hľadiska dodržiavania tejto zásady stanovuje článok 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007 Rade povinnosť uviesť pri rozhodnutiach prijímaných v súlade s článkom 7 ods. 2 tohto nariadenia individuálne a osobitné dôvody a oznámiť ich dotknutým osobám, subjektom a orgánom.
- 49 Ako to uviedol Súd prvého stupňa v bode 86 napadnutého rozsudku, zmrazenie finančných prostriedkov má totiž pre dotknuté subjekty závažné dôsledky, pretože je spôsobilé obmedziť výkon ich základných práv.
- 50 Hoci nariadenie č. 423/2007 nestanovuje formu, v akej sa tieto dôvody majú „oznámiť“ dotknutým osobám, subjektom a orgánom, s názorom Spojeného

kráľovstva, že stačí uverejnenie v *Úradnom vestníku Európskej únie*, nemožno súhlasiť.

- 51 Ak by sa totiž oznámenie individuálnych a osobitných dôvodov považovalo za uskutočnené uverejnením rozhodnutia v *Úradnom vestníku Európskej únie*, záujem výslovne stanoviť toto oznámenie, ako ho stanovuje článok 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007, by nemal význam, pretože uvedené rozhodnutie vzhľadom na svoju všeobecne záväznú povahu uvedenú v bode 45 tohto rozsudku sa musí v každom prípade uverejniť v súlade s článkom 254 ods. 1 a 2 ES.
- 52 Z toho vyplýva, že Rada si musí splniť povinnosť, ktorú jej stanovuje toto ustanovenie, individuálnym oznámením.
- 53 Článok 254 ods. 3 ES, na ktorý odvolateľka odkazuje, ktorý sa týka oznámenia rozhodnutia v pravom zmysle slova a ktorého porušenie odvolateľka okrem iného pred Súdom prvého stupňa nenamietala, tento záver nevyvracia.
- 54 To isté platí pre body 68 až 73 rozsudku Hoechst/Komisia, už citovaného, ktoré odvolateľka uvádza a ktoré sa musia vykladať vzhľadom na zodpovedajúce tvrdenia účastníkov konania a vzhľadom na súvislosti, v ktorých boli uvedené. Ako to vyplýva z bodov 44 až 53 rozsudku Hoechst/Komisia, už citovaného, a z bodov 21 až 24 návrhov, ktoré k tomuto rozsudku predniesol generálny advokát Cosmas, Hoechst AG namietala neoverenie napadnutého rozhodnutia a skutočnosť, že to, čo jej bolo odoslané, nebolo textom, ktorý bol prijatý v uvedený deň. Súdny dvor v bode 69 uvedeného

rozsudku odpovedal na túto argumentáciu odkazom na body 48 a 49 rozsudku z 15. júna 1994, Komisia/BASF a i. (C-137/92 P, Zb. s. I-2555), ktoré sa týkajú nedostatkov, akým je nedostatok v tejto veci, t. j. neoverenia aktu. Pokiaľ ide o bod 72 rozsudku Hoechst/Komisia, už citovaného, očividne odkazuje na otázku, ktorou sa zaoberal rozsudok Komisia/BASF a i., už citovaný, konkrétne na právne následky neoverenia aktu.

55 V prejednávanej veci Rada nevykonala oznámenie individuálnych a osobitných dôvodov zmrazenia finančných prostriedkov stanovené v článku 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007, lenže francúzska banková komisia zaslala pobočke odvolateľky dostatočné informácie, a teda odvolateľka mohla podať opravný prostriedok. Vzhľadom na tieto okolnosti Súd prvého stupňa nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 90 napadnutého rozsudku uviedol, že skutočnosť, že Rada neoznámila odvolateľke dôvody sporného rozhodnutia, nemala za následok pozbavenie odvolateľky možnosti oboznámiť sa včas s odôvodnením sporného rozhodnutia a posúdiť dôvodnosť opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov, ktoré sa voči nej prijalo.

56 Hoci individuálne oznámenie je v zásade nevyhnutné, ako bude vysvetlené ďalej, stačí konštatovať, že článok 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007, ktorý uvádza povinnosť „oznámiť“, nevyžaduje nijakú osobitnú formu. Tomuto ustanoveniu sa musí priznať potrebný účinok, t. j. účinná súdna ochrana osôb a subjektov, ktoré sú dotknuté reštriktívnymi opatreniami prijatými na základe článku 7 ods. 2 uvedeného nariadenia, ako to bolo v prejednávanej veci.

57 Zo všetkých týchto úvah vyplýva, že prvý odvolací dôvod nie je dôvodný.

O druhom hlavnom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení pri výklade právneho základu nariadenia č. 423/2007 a na nesprávnom odôvodnení napadnutého rozsudku

58 Tento odvolací dôvod sa týka bodov 45 až 50 napadnutého rozsudku, ktoré znejú takto:

„45 Články 60 ES a 301 ES majú tú zvláštnosť, že predstavujú premostenie medzi činnosťami Spoločenstva zahŕňajúcimi hospodárske opatrenia a cieľmi Zmluvy EÚ [v znení pred Lisabonskou zmluvou] v oblasti vonkajších vzťahov, vrátane [spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP)] (pozri v tomto zmysle rozsudok Kadi [a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný], bod 197). Články 60 ES a 301 ES sú totiž ustanovenia, ktoré výslovne predpokladajú, že činnosť Spoločenstva sa môže ukázať ako nevyhnutná na uskutočnenie jedného z cieľov osobitne priznaného Únii článkom 2 EÚ, a to vykonania spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky.

46 Táto skutočnosť však nemá vplyv na koexistenciu Únie a Spoločenstva ako integrovaných, avšak rozdielnych právnych poriadkov, ani na ústavnú architektúru pilierov, ktoré zamýšľali autori v súčasnosti účinných zmlúv (pozri v tomto zmysle rozsudok Kadi [a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný], bod 202). Preto platí, že hoci činnosť Spoločenstva v rámci článkov 60 ES a 301 ES realizuje jeden z cieľov Únie, vykonáva sa na základe piliera Spoločenstva. Zákonnosť aktov prijatých v tejto oblasti, ako napríklad nariadenie č. 423/2007 a akty, ktoré ho vykonávajú, treba preto posúdiť vzhľadom na podmienky stanovené pravidlami tohto piliera, a to aj pokiaľ ide o príslušné pravidlo hlasovania.

- 47 Z vyššie uvedeného vyplýva, v rozpore s tvrdením žalobkyne, že spoločná pozícia 2007/140 tvoriaca súčasť druhého piliera Únie nepredstavuje právny základ nariadenia č. 423/2007 a aktov, ktoré ho vykonávajú, čo implikuje, že pravidlo hlasovania uplatniteľné na túto spoločnú pozíciu a na jej zmeny nie je relevantné. Existencia spoločnej pozície alebo jednotnej akcie predtým prijatej v oblasti SZBP je totiž iba podmienkou stanovenou článkom 301 ES, pričom tento článok definuje aj pravidlo hlasovania uplatniteľné na schvaľovanie aktov prijímaných na jeho vykonanie.
- 48 V prejednávanom prípade nebolo spochybnené, že nariadenie č. 423/2007 a [sporné] rozhodnutie boli prijaté kvalifikovanou väčšinou v súlade s pravidlom stanoveným článkom 301 ES. Tiež nebolo spochybnené, že prijatiu tohto nariadenia predchádzalo jednomyselné prijatie spoločnej pozície 2007/140 a že prijatiu [sporného] rozhodnutia predchádzalo jednomyselné prijatie spoločnej pozície 2008/479, prostredníctvom ktorej bola žalobkyňa zapísaná na zoznam subjektov dotknutých opatrením na zmrazenie finančných prostriedkov na základe článku 5 ods. 1 písm. b) spoločnej pozície 2007/140. Za týchto okolností treba vyvodiť záver, že podmienky stanovené článkom 301 ES boli dodržané.
- 49 Výhrada žalobkyne založená na nedodržaní uplatniteľného pravidla hlasovania [preto] musí byť zamietnutá.
- 50 Pokiaľ ide o ostatné výhrady žalobkyne, treba pripomenúť, že akt obsahuje vady vyplývajúce zo zneužitia právomoci, iba ak sa na základe objektívnych, relevantných a zhodujúcich sa dôkazov ukazuje, že bol prijatý výlučne, alebo prinajmenšom v rozhodujúcej miere s úmyslom dosiahnuť iné ako uvádzané ciele alebo vyhnúť sa postupu osobitne predvídanému Zmluvou o ES na riešenie okolností daného prípadu (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 14. decembra 2004, Swedish Match, C-210/03, Zb. s. I-11893, bod 75, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. januára 2004, Thermenhotel Stoiser Franz a i./Komisia, T-158/99, Zb. s. II-1,

bod 164 a tam citovan[ú] judikatúr[u]). Žalobkyňa v prejednávacom prípade nepredložila dôkazy naznačujúce, že Rada prijatím [sporného] rozhodnutia sledovala iný cieľ ako cieľ spočívajúci v zabránení šírenia jadrových zbraní zmrazením finančných prostriedkov subjektov, o ktorých sa domnievala, že sa na dotknutých činnostiach podieľali, boli s nimi priamo spojené alebo ich podporovali, v súlade s postupom stanoveným na tento účel Zmluvou ES a nariadením č. 423/2007.“

Argumentácia účastníkov konania

- 59 Odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa vychádzal pri výklade právneho základu nariadenia č. 423/2007 z nesprávneho právneho posúdenia a že svoje úvahy podoprel nesprávnym odôvodnením.
- 60 Odvolateľka pripomína, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 sa vzťahuje na subjekty, ktoré „sa podieľajú“ na šírení jadrových zbraní, „sú s nimi priamo spojené alebo ho podporujú“. Odvoláva sa na rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný (bod 167), a tvrdí, že vzhľadom na to, že relevantným kritériom nariadenia č. 423/2007 a sporného rozhodnutia nie je kontrola tretieho štátu, ale účasť na určitých činnostiach šírenia jadrových zbraní, tieto ustanovenia patria do pôsobnosti článkov 60 ES a 301 ES. Bolo preto nevyhnutné, aby tieto ustanovenia vychádzali nielen z článkov 60 ES a 301 ES, ale aj z článku 308 ES, ktorý vyžaduje jednomyselné schválenie.
- 61 Odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď usudzoval, že spoločná pozícia 2007/140 nepredstavuje právny základ nariadenia č. 423/2007 a sporného rozhodnutia, ale len „podmienku“ stanovenú

článkom 301 ES. Súd prvého stupňa tým podľa nej pristúpil k rozlišovaniu, ktoré sa v pravidlách stanovených v Zmluve nevyskytuje. Odvolateľka tvrdí, že zoznam uvedený v prílohe V nariadenia č. 423/2007 je rovnaký ako zoznam uvedený v prílohe II spoločnej pozície 2007/140, ktorý možno podľa článku 7 ods. 2 tejto spoločnej pozície zmeniť len jednomyselným rozhodnutím. Keďže toto nariadenie vychádza z článkov 60 ES a 301 ES, ako aj z uvedenej spoločnej pozície, táto príloha V sa podľa nej mala zmeniť v súlade s pravidlom jednomyselnosti. Rada sa tým, že prijala sporné rozhodnutie v rozpore s týmto pravidlom, dopustila zneužitia právomoci.

- ⁶² Francúzska republika sa domnieva, že tento dôvod uvedený odvolateľkou naráža na samotné ustanovenia článku 301 ES.
- ⁶³ Rada, Spojené kráľovstvo a Komisia zdôrazňujú, že nariadenie č. 423/2007 jasne uvádza Iránsku islamskú republiku, a preto odvolávanie sa na článok 308 ES ako na právny základ nie je potrebné. Rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný, v tejto súvislosti podľa nich nie je relevantný, lebo sa týka odlišnej situácie. Na rozdiel od toho, ako je to v prejednávanej veci, sa totiž nariadenie, o ktoré v tejto veci išlo, neodvolávalo na tretí štát. Komisia dodáva, že ak týmto odvolateľka spochybňuje svoje spojenie s Iránskou islamskou republikou, ide o nový odvolací dôvod, ktorý je neprípustný.
- ⁶⁴ Pokiaľ ide o zneužitie právomoci, Komisia sa domnieva, že Súd prvého stupňa naň správne odpovedal v bode 50 napadnutého rozsudku tým, že sa odvolal na príslušnú judikatúru v tejto oblasti.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 65 Odvolateľka spochybňuje úvahy Súdu prvého stupňa týkajúce sa právneho základu nariadenia č. 423/2007, pričom sa domnieva, že toto nariadenie malo byť prijaté jednomyseľne, a to buď na základe článkov 60 ES, 301 ES a 308 ES, alebo na základe článkov 60 ES a 301 ES a spoločnej pozície 2007/140. V dôsledku toho sporné rozhodnutie podľa nej nemohlo byť prijaté kvalifikovanou väčšinou, ako to stanovuje aj článok 15 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 pokiaľ ide o zmeny zoznamu osôb, subjektov a orgánov uvedeného v článku 7 ods. 2 tohto nariadenia.
- 66 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora musí byť voľba právneho základu aktu Spoločenstva založená na objektívnych prvkoch, ktoré môžu byť súdne preskúmané, medzi ktoré patria predovšetkým cieľ a obsah aktu (pozri najmä rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný, bod 182).
- 67 Odvolateľka nespochybňuje odvolávanie sa na články 60 ES a 301 ES. Spochybňuje len skutočnosť, že nariadenie č. 423/2007 bolo prijaté výlučne na základe týchto ustanovení.
- 68 Nariadenie č. 423/2007 sa podľa svojho názvu týka prijatia reštriktívnych opatrení voči Iránskej islamskej republike. Z odôvodnení a ustanovení tohto nariadenia ako celku vyplýva, že jeho účelom je zabrániť politike tohto štátu v jadrovej oblasti alebo ju spomaliť vzhľadom na nebezpečenstvo, ktoré predstavuje, prostredníctvom reštriktívnych opatrení v oblasti hospodárstva. Ako to tiež uviedol generálny advokát v bode 75 svojich návrhov, nevystupuje sa všeobecne proti šíreniu jadrových zbraní, ale proti nebezpečenstvám vlastným iránskeму programu šírenia jadrových zbraní.

69 Cieľom a obsahom predmetného aktu je jednoznačne prijatie hospodárskych opatrení týkajúcich sa Iránskej islamskej republiky, takže odvolávanie sa na článok 308 ES nie je potrebné, lebo článok 301 ES predstavuje dostatočný právny základ, keďže umožňuje akciu Spoločenstva smerujúcu k úplnému alebo čiastočnému prerušeniu alebo utlmeniu hospodárskych vzťahov s jedným alebo viacerými tretími štátmi, pričom táto akcia môže zahŕňať opatrenia spočívajúce v zmrazení finančných prostriedkov subjektov, ako je Bank Melli Iran, ktoré sú spojené s režimom dotknutého tretieho štátu.

70 Pokiaľ ide o nevyhnutnosť zahrnúť do právneho základu spoločnú pozíciu 2007/140, ako to uvádza odvolateľka, stačí konštatovať, že je v rozpore so samotným znením článku 301 ES, ktoré stanovuje možnosť prijatia opatrení Spoločenstva, ak spoločná pozícia alebo jednotná akcia prijatá na základe ustanovení Zmluvy EÚ v znení pred prijatím Lisabonskej zmluvy, týkajúca sa SZBP, stanovuje akciu Spoločenstva. Toto znenie uvádza, že na to, aby mohli byť prijaté opatrenia Spoločenstva, musí existovať spoločná pozícia alebo spoločná akcia, ale neuvádza, že tieto opatrenia musia vychádzať z tejto spoločnej pozície alebo jednotnej akcie.

71 V každom prípade však spoločná pozícia neslúži ako právny základ aktu Spoločenstva. Spoločné pozície Rady v oblasti SZBP, ako sú spoločné pozície 2007/140 a 2008/479, sú totiž prijímané v rámci uvedenej Zmluvy EÚ v súlade s jej článkom 15, zatiaľ čo nariadenia Rady, ako je nariadenie č. 423/2007, sú prijímané v rámci Zmluvy ES.

72 Rada tak môže prijať akt Spoločenstva len vtedy, ak vychádza z právomocí, ktoré jej priznáva Zmluva ES, t. j. v danom prípade článku 60 ES a 301 ES.

- 73 Súd prvého stupňa preto v bode 47 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že existencia spoločnej pozície predtým prijatej v oblasti SZBP je iba podmienkou stanovenou článkom 301 ES.
- 74 Pokiaľ ide o výhradu založenú na zneužití právomoci, treba konštatovať, že odvolateľka nepreukázala, v čom je bod 50 napadnutého rozsudku postihnutý vadou.
- 75 Z týchto skutočností vyplýva, že druhý hlavný odvolací dôvod nie je dôvodný.

O treťom hlavnom odvolacom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia aktu, práva na obhajobu a účinnej súdnej ochrany

- 76 Tento odvolací dôvod sa týka bodov 80 až 85 napadnutého rozsudku, ktoré znejú takto:

„80 Povinnosť odôvodniť akt spôsobujúci ujmu, ktorá je stanovená v článku 253 ES a osobitne v prejednávanom prípade v článku 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007, má za cieľ na jednej strane poskytnúť zainteresovanej osobe dostatočné údaje o tom, či je rozhodnutie riadne odôvodnené alebo či prípadne trpí vadami umožňujúcimi napadnúť jeho zákonnosť na súde Spoločenstva, a na druhej strane umožniť súdu Spoločenstva vykonať preskúmanie zákonnosti tohto aktu. Takto stanovená povinnosť odôvodnenia predstavuje základnú zásadu práva Spoločenstva, od ktorej je možné sa odchýliť iba vzhľadom na naliehavé dôvody. Odôvodnenie teda v zásade musí byť oznámené zainteresovanej osobe v rovnakom čase ako akt, ktorý jej spôsobil ujmu, a jeho absencia nemôže byť napravená tým, že zainteresovaná osoba sa dozvie dôvody aktu v priebehu konania na súde Spoločenstva. Navyše dodržanie povinnosti odôvodnenia je o to dôležitejšie v prípade

prvého rozhodnutia, ktorým sa zmrazia finančné prostriedky určitého subjektu, pretože predstavuje jedinú záruku umožňujúcu zainteresovanej osobe účinne uplatňovať opravné prostriedky, ktoré má k dispozícii pre napadnutie zákonnosti predmetného rozhodnutia, vzhľadom na to, že nedisponuje právom na vypočutie pred jeho prijatím (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok [Súdu prvého stupňa Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, už citovaný], body 138 až 140 a tam citovanú judikatúru).

81 Preto s výnimkou prípadu, ak by naliehavé dôvody týkajúce sa bezpečnosti Spoločenstva alebo jeho členských štátov alebo udržiavania ich medzinárodných vzťahov bránili oznámeniu určitých okolností (pozri analogicky rozsudok [Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný], bod 342), je Rada povinná na základe článku 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007 oznámiť dotknutému subjektu osobitné a konkrétne dôvody pri prijímaní rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov, akým je aj napadnuté rozhodnutie. Musí tak uviesť skutkové a právne okolnosti, od ktorých závisí právne odôvodnenie opatrenia, a úvahy, ktoré ju viedli k jeho prijatiu. V najväčšej možnej miere musí byť toto odôvodnenie oznámené buď súčasne s prijatím dotknutého opatrenia, alebo čo najskôr po tomto prijatí (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok [Súdu prvého stupňa Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, už citovaný], body 143 až 148 a tam citovanú judikatúru).

82 Odôvodnenie však musí byť prispôbené povahe sporného aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý. Požiadavka odôvodnenia musí byť hodnotená vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä na obsah aktu, charakter uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní takýchto vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie konkrétne vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže dostatočný charakter odôvodnenia musí byť posúdený nielen vzhľadom na text aktu, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel

upravujúcich dotknutú oblasť. Osobitne akt spôsobujúci ujmu je dostatočne odôvodnený vtedy, pokiaľ bol prijatý v kontexte, ktorý bol dotknutej osobe známy a ktorý jej umožňuje pochopiť dosah opatrenia prijatého vo vzťahu k nej (pozri rozsudok [Súdu prvého stupňa Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, už citovaný], bod 141 a tam citovanú judikatúru).

83 Ako sa zdôraznilo v bode 57 vyššie, vykonanie článku 7 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 423/2007 vyžaduje, aby sa dotknutý subjekt podieľal na šírení jadrových zbraní, bol s ním priamo spojený alebo ho podporoval. Okrem uvedenia právneho základu prijatého opatrenia sa preto povinnosť odôvodnenia, ku ktorej je Rada zaviazaná, týka konkrétne tejto okolnosti. Oproti tomu, v rozpore s tvrdením žalobkyne, Rada nebola povinná odôvodniť ani svoje rozhodnutie ísť nad rámec opatrení prijatých rezolúciou č. 1803 (2008), keďže v bode 65 vyššie sa skonštatovalo, že [sporné] rozhodnuti[e] nevykonáva túto rezolúciu, ani rozhodnutie zaobchádzať so žalobkyňou inak ako s ostatnými iránskymi bankami.

84 V prejednávanom prípade Rada tak v názve [sporného] rozhodnutia, ako aj v jeho odôvodnení č. 2 uviedla, že prijaté opatrenia sú založené na článku 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007. V bode 4 tabuľky B prílohy [sporného] rozhodnutia tiež upresnila individuálne a špecifické dôvody, ktoré ju viedli k názoru, že žalobkyňa podporovala šírenie jadrových zbraní. Rada uviedla, po prvé, typ podpory uskutočnenej žalobkyňou, konkrétne poskytovanie finančných služieb zahŕňajúcich otvorenie akreditívov a správu účtov, po druhé, činnosti spojené so šírením jadrových zbraní dotknuté týmito službami, konkrétne kúpu citlivých materiálov, a, po tretie, príjemcov podpory poskytnutej žalobkyňou, konkrétne osem menovite označených subjektov.

85 Za týchto okolností sa Súd prvého stupňa domnieva, že odôvodnenie [sporného] rozhodnutia, pokiaľ ide o žalobkyňu, je... dostatočné.“

77 Tretí hlavný odvolací dôvod sa týka aj bodu 97 napadnutého rozsudku, ktorý znie takto:

„V tejto súvislosti treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého jej Rada bola povinná umožniť prístup k údajom svojho spisu z úradnej moci. Ak sa totiž poskytnú informácie dostatočne konkrétne, umožňujúce dotknutému subjektu účinne predniesť svoje stanovisko k skutočnostiam zohľadneným v jeho neprospech Radou, zásada dodržania práva na obhajobu nezahŕňa povinnosť Rady umožniť z vlastného podnetu prístup k dokumentom obsiahnutým v jej spise. Rada je povinná umožniť prístup ku všetkým administratívnym dokumentom týkajúcim sa dotknutého opatrenia, ktoré nemajú dôvernú povahu, iba na žiadosť dotknutého subjektu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 11. júla 2002, Hyper/Komisia, T-205/99, Zb. s. II-3141, body 63 až 65 a tam citovanú judikatúru). Poskytnutie údajov zo spisu z vlastného podnetu by predstavovalo skutočne neprimeranú požiadavku, pretože v čase prijatia opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov nie je isté, či dotknutý subjekt zamýšľa prostredníctvom nahliadnutia do spisu overiť skutkové okolnosti, z ktorých vychádzajú tvrdenia zohľadnené v jeho neprospech Radou.“

78 Nakoniec treba zopakovať body 102 až 104 napadnutého rozsudku:

„102 Pokiaľ ide o skutočnosť, že Rada z vlastnej iniciatívy nepredložila dôkazy na podporu odôvodnenia [sporného] rozhodnutia, z bodu 97 vyššie a z bodu 107 nižšie vyplýva, že takúto povinnosť nemala, či už pred alebo po podaní tejto žaloby.

- 103 Žalobkyňa tiež nevysvetľuje, v čom jej potreba overiť si jednotlivo každý zo svojich vzťahov so subjektmi označenými v [spornom] rozhodnutí zabránila požiadať o nahliadnutie do spisu Rady alebo požiadať o výsluch. Naopak, tieto úkony mohli uľahčiť prieskum, ktorý sa mal uskutočniť, vďaka konzultovaným dokumentom alebo získaným spresneniam.
- 104 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti treba vyvodiť záver, že keďže žalobkyňa nepredložila Rade žiadosť v tomto zmysle, Rada nebola povinná umožniť jej nahliadnuť do spisu alebo uskutočniť výsluch, čo implikuje, že výhrada založená na porušení práva na obhajobu musí byť zamietnutá.“

Argumentácia účastníkov konania

- ⁷⁹ Odvolateľka spochybňuje po prvé záver Súdu prvého stupňa uvedený v bodoch 84 a 85 napadnutého rozsudku, že mala k dispozícii dostatočne presné informácie o dôvodoch zmrazenia jej finančných prostriedkov, po druhé záver Súdu prvého stupňa v bode 97 napadnutého rozsudku, že Rada nebola povinná umožniť jej prístup k dokumentom v spise, po tretie záver Súdu prvého stupňa v bodoch 102 a 104 napadnutého rozsudku, že ak nepredložila Rade žiadosť v tomto zmysle, Rada nebola povinná umožniť jej prístup k spisu, či už pred podaním žaloby alebo po ňom, a po štvrté záver Súdu prvého stupňa uvedený v bode 106 napadnutého rozsudku, podľa ktorého sa považoval za plne spôsobilý vykonať svoje preskúmanie.
- ⁸⁰ Odvolateľka pripomína, že podľa judikatúry Súdneho dvora musí dotknutá osoba, počnúc správnym konaním, dostať všetky informácie potrebné na ochranu jej záujmov. Cituje rozsudok z 27. júna 1991, Al-Jubail Fertilizer/Rada (C-49/88, Zb. s. I-3187, body 17 a 18), a dodáva, že tejto osobe musí byť umožnené účinne uviesť svoj pohľad

na existenciu a relevantnosť uvedených skutočností a okolností a dôkazov, ktoré boli proti nej použité. Podľa rozsudku z 8. júla 1999, Hercules Chemicals/Komisia (C-51/92 P, Zb. s. I-4235, body 76 a 78), nemôže byť porušenie tohto práva napravené tým, že prístup k spisu sa umožnil v neskoršom štádiu, pri opravnom prostriedku smerujúcom k zrušeniu sporného rozhodnutia. *A fortiori*, právo na obhajobu a účinnú súdnu ochranu neboli podľa tejto judikatúry dodržané, ak spis nebol sprístupnený vôbec, ani počas konania o neplatnosť.

- 81 Spochybnené body napadnutého rozsudku boli podľa nej v rozpore s judikatúrou samotného Súdu prvého stupňa, konkrétne s rozsudkom zo 4. decembra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada (T-284/08, Zb. s. II-3487, body 74 a 75), ako aj s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, konkrétne s rozsudkami Saadi v. Taliansko z 28. februára 2008 (§ 138 a 139), ako aj A. a iní v. Spojené kráľovstvo z 19. februára 2009 (§ 126).
- 82 Francúzska republika a Spojené kráľovstvo tvrdia, že pokiaľ ide o odvolateľku, sporné rozhodnutie obsahuje v bode 4 tabuľky B v prílohe jasnú a dostatočnú informáciu. Podľa týchto členských štátov preto nebolo potrebné poskytnúť jej prístup k spisu, ako to tiež uvádza Súd prvého stupňa v bode 97 napadnutého rozsudku.
- 83 Francúzska republika uvádza, že už citovaný rozsudok Súdu prvého stupňa People's Mojahedin Organization of Iran/Rada nie je relevantný, lebo sa týka konania, ktoré sa uplatňuje na sankcie v oblasti terorizmu, zatiaľ čo sporné rozhodnutie sa týka sankcií voči tretím štátom. Pokiaľ ide o judikatúru týkajúcu sa vecí v oblasti hospodárskej súťaže, Rada a Spojené kráľovstvo takisto uvádzajú, že v prejednávanej veci nie sú relevantné. Spojené kráľovstvo a Komisia sa navyše domnievajú, že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva neumožňuje podporu úvah odvolateľky.

- 84 Rada a Komisia tvrdia, že pokiaľ ide o predkladanie dôkazov v súdnom konaní, odvolateľka nezohľadnila body 30, 31 a 107 napadnutého rozsudku, z ktorých vyplýva, „že žaloba neobsahuje žalobný dôvod spochybňujúci zistenie Rady, podľa ktorého žalobkyňa finančne podporovala šírenie jadrových zbraní, hoci toto zistenie predstavuje základ [sporného] rozhodnutia v rozsahu, v akom sa týka žalobkyne, a že v dôsledku toho mohol byť takýto žalobný dôvod vznesený už pri podaní žaloby s prípadným upresnením, že dodatočné dôkazy sa predložia ihneď, ako budú k dispozícii“ (bod 30), v dôsledku čoho mohol Súd prvého stupňa v bode 107 napadnutého rozsudku dospieť k záveru, že nebolo potrebné, aby Rada predložila dôkazy na podporu dôvodov uvedených v predmetnom rozhodnutí.
- 85 Keď bola odvolateľke na pojednávaní položená otázka v tomto zmysle, uviedla, že žalobný dôvod spochybňujúci finančnú podporu šírenia jadrových zbraní bol do žaloby pred Súdom prvého stupňa zahrnutý implicitne a že ho chcela rozvinúť po tom, ako získa spis s dôkazmi, z ktorých vychádzala Rada pri prijímaní sporného rozhodnutia.

Posúdenie Súdny dvorom

- 86 Pokiaľ ide o časť tohto odvolacieho dôvodu založenú na porušení povinnosti odôvodnenia, najprv treba konštatovať, že v prípade, ak Rada neoznámila individuálne a osobitné dôvody sporného rozhodnutia v súlade s článkom 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007, treba zohľadniť odôvodnenie uvedené v tomto rozhodnutí, tak ako bolo uvarené a ako ňom odvolateľku informovala francúzska banková komisia.

- 87 Súd prvého stupňa nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 84 a 85 napadnutého rozsudku usúdil, že vzhľadom na judikatúru týkajúcu sa povinnosti odôvodnenia je odôvodnenie sporného rozhodnutia dostačujúce. Súd prvého stupňa predovšetkým uviedol, že toto rozhodnutie uvádzalo právny základ, z ktorého sa vychádzalo pri jeho prijatí, ako aj individuálne a osobitné dôvody, ktoré viedli Radu k názoru, že žalobkyňa podporovala šírenie jadrových zbraní v Iráne. Znenie odôvodnenia sporného rozhodnutia potvrdzuje, že tieto okolnosti odvolateľke postačovali na to, aby pochopila, čo sa jej vytýka, a posúdila dôvodnosť tohto rozhodnutia.
- 88 Otázka odôvodnenia sporného rozhodnutia sa však odlišuje od otázky preukázania správania, ktoré sa odvolateľke vytýka, t. j. od skutočností uvedených v tomto rozhodnutí a posúdenia týchto skutočností v tom zmysle, že predstavujú účasť na činnostiach Iránskej islamskej republiky v jadrovej oblasti alebo ich podporu, ktoré znamenajú riziko šírenia jadrových zbraní alebo vývoj nosičov jadrových zbraní týmto štátom v zmysle článku 7 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 423/2007.
- 89 Ako to tiež uviedli Spojené kráľovstvo a Komisia, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorej sa odvolateľka dovoláva, nie je relevantná. Citované rozsudky Saadi v. Taliansko, ako aj A. a iní v. Spojené kráľovstvo sa totiž týkajú článku 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“), t. j. absolútneho zákazu mučenia a neľudského a ponižujúceho trestania a zaobchádzania. Právo vlastníť majetok, do ktorého sa zasiahlo zmrazením finančných prostriedkov, však – či už v rámci EDLP alebo práva Únie – nepožíva takúto absolútnu ochranu (o absolútnej povahe zákazu mučenia pozri rozsudok z 12. júna 2003, Schmidberger, C-112/00, Zb. s. I-5659, bod 80), v dôsledku čoho sa na ňu uvedená judikatúra nemôže vzťahovať.

- 90 Nariadenie č. 423/2007 nestanovuje správne konanie predchádzajúce rozhodnutiu o zmrazení finančných prostriedkov, či už ide o pôvodné rozhodnutie vzhľadom na očakávaný moment prekvapenia, alebo o rozhodnutie o preskúmaní. Záujmov osôb, subjektov a orgánov zaradených na zoznam sa týka len oznámenie v *Úradnom vestníku Európskej únie* opísané v bode 21 tohto rozsudku, ktoré ich oprávňuje domáhať sa preskúmania rozhodnutia, ktorým boli na tento zoznam zaradené, ak k svojmu návrhu pripoja dôkazy.
- 91 Vzhľadom na neexistenciu úpravy správneho konania nie je judikatúra Únie, ktorej sa odvolateľka dovoláva, v prejednávanej veci relevantná. Rozsudok *Al-Jubail Fertilizer/Rada*, už citovaný, bol totiž vydaný v rámci konania týkajúceho sa dumpingu, na ktoré sa vzťahovalo nariadenie Rady (EHS) č. 2176/84 z 23. júla 1984 o ochrane pred dumpingovými alebo subvencovanými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho hospodárskeho spoločenstva [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 201, s. 1), a rozsudok *Hercules Chemicals/Komisia*, už citovaný, bol vydaný vo veci týkajúcej sa hospodárskej súťaže, na ktorú sa vzťahovalo nariadenie Rady (EHS) č. 17 zo 6. februára 1962, Prvé nariadenie implementujúce články [81] a [82] zmluvy (Ú. v. ES 13, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3), a nariadenie Komisie č. 99/63/EHS z 25. júla 1963 o vypočutiach stanovených v článku 19 ods. 1 a 2 nariadenia č. 17 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES 127, s. 2268).
- 92 V bode 97 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa v každom prípade pripomenul, že Rada je povinná umožniť prístup ku všetkým administratívnym dokumentom týkajúcim sa dotknutého opatrenia, ktoré nemajú dôvernú povahu, iba na žiadosť dotknutého subjektu. Odvolateľka však nevysvetlila, v čom vychádzal Súd prvého stupňa pri tomto rozhodnutí z nesprávneho právneho posúdenia. Okrem iného z konštatovaní Súdu prvého stupňa uvedených v bodoch 103 až 104 napadnutého rozsudku, ktoré odvolateľka vo svojom odvolaní nespochybňuje, v každom prípade vyplýva, že nepožiadala Radu o prístup k jej spisu.
- 93 Z týchto skutočností vyplýva, že tretí hlavný odvolací dôvod nie je dôvodný.

O prvom subsidiárnom odvolacom dôvode založenom na porušení článku 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 a protirečení si odôvodnenia napadnutého rozhodnutia

⁹⁴ Tento odvolací dôvod sa týka najmä bodov 51, 52, 64 a 65 napadnutého rozsudku, ktoré znejú takto:

„51 Na záver, keďže žalobkyňa tvrdí, že článok 15 ods. 2 a článok 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 nepredstavujú platný právny základ [sporného] rozhodnutia, pretože umožňujú Rade prijať opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov idúce nad rámec opatrení prijatých Bezpečnostnou radou, treba zdôrazniť, že nič v článkoch 60 ES a 301 ES nedovoľuje prijať záver, že právomoc, ktorú tieto ustanovenia zverujú Spoločenstvu, je obmedzená na vykonanie opatrení, o ktorých rozhodla Bezpečnostná rada. Rada bola preto oprávnená prijať nielen článok 7 ods. 1 nariadenia č. 423/2007, ktorý vykonáva rezolúciu č. 1737 (2006) tým, že nariaďuje zmrazenie finančných prostriedkov v nej uvedených subjektov, ale tiež článok 7 ods. 2 tohto nariadenia, ktorý umožňuje prijať opatrenia na zmrazenie finančných prostriedkov týkajúce sa iných subjektov, ktoré sa podľa názoru Rady podieľajú na šírení jadrových zbraní, sú s ním priamo spojené alebo ho podporujú.

52 V tomto kontexte je nesporné, že odôvodnenie [č. 6] nariadenia č. 423/2007 ukladá Rade vykonávať právomoc, ktorú jej zveruje článok 7 ods. 2 tohto nariadenia, ‚v záujme splnenia cieľov rezolúcie BR OSN č. 1737 (2006)‘. Povinnosť sledovať ciele rezolúcie č. 1737 (2006) však nijakým spôsobom neznamená, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 sa môže vykonávať iba voči subjektom dotknutým obmedzujúcimi opatreniami prijatými Bezpečnostnou radou na základe tejto rezolúcie. Absencia opatrení prijatých Bezpečnostnou radou alebo neprijatie osobitného stanoviska Bezpečnostnou radou môžu byť nanajvýš zohľadnené, spolu s inými relevantnými okolnosťami, v rámci posúdenia smerujúceho k určeniu, či

podmienky stanovené článkom 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 sú alebo nie sú splnené.

...

64 Na úvod treba poznamenať, že z bodov 51 a 52 vyššie vyplýva, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 zveruje Rade autonómnu právomoc, ktorej výkon je nezávislý od prijatia reštriktívnych opatrení týkajúcich sa dotknutých subjektov Bezpečnostnou radou. Cieľom článku 7 ods. 2 tohto nariadenia a [sporného] rozhodnutia, ktoré bolo prijaté na jeho základe, totiž nie je vykonať rezolúcie Bezpečnostnej rady prijaté v oblasti šírenia jadrových zbraní, ale iba zaistiť, aby sa dosiahli ciele sledované jednou z dotknutých rezolúcií, konkrétne rezolúciou č. 1737 (2006), prostredníctvom prijatia autonómnych reštriktívnych opatrení.

65 V rozpore s tvrdením žalobkyne teda ani článok 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007, ani [sporné] rozhodnutie nevykonávajú rezolúciu č. 1803 (2008), čo znamená, že obsah a ciele tejto rezolúcie nepredstavujú kritérium, voči ktorému sa musí posúdiť zlučiteľnosť [sporného] rozhodnutia so zásadou proporcionality.“

Argumentácia účastníkov konania

- ⁹⁵ Odvolateľka tvrdí, že Súd prvého stupňa prekročil hranice voľnej úvahy Rady na základe článku 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 tým, že pri tomto posúdení odmietol relevantnosť rezolúcií Bezpečnostnej rady. Podľa nej tak vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia a nesprávneho posúdenia skutočností, keď zamietol žalobné dôvody

založené na porušení zásady proporcionality a práva vlastníť majetok, pričom jeho odôvodnenie sa vyznačovalo protirečením si dôvodov.

- ⁹⁶ Podľa odvolateľky nemožno popierať vzťah medzi nariadením č. 423/2007 a rezolúciami Bezpečnostnej rady. Cieľom tohto nariadenia je podľa nej uviesť tieto rezolúcie do platnosti. Rezolúcia č. 1803 (2008) však podľa nej vyžadovala od štátov len „obozretnosť“ voči Bank Melli Iran.
- ⁹⁷ Uvažovanie Súdu prvého stupňa sa okrem toho vyznačovalo protirečením si odôvodnenia. V bode 52 napadnutého rozsudku totiž Súd prvého stupňa uvádza relevantnosť rezolúcií Bezpečnostnej rady, zatiaľ čo v bodoch 64 a 65 napadnutého rozsudku opisuje právomoc Rady ako autonómnu.
- ⁹⁸ Rada, Francúzska republika, Spojené kráľovstvo a Komisia trvajú na autonómnej povahe opatrení prijatých Radou. Francúzska republika uvádza, že Bezpečnostná rada ich v rezolúcii č. 1803 (2008) ponechala na posúdenie štátom. Skutočnosť, že Bezpečnostná rada odporučila opatrnosť, v každom prípade podľa nich neznamená, že zmrazenie finančných prostriedkov je neproporcionálnym opatrením. Komisia zdôrazňuje, že Rada sledovala cieľ rezolúcie č. 1737 (2006).
- ⁹⁹ Tieto členské štáty a inštitúcie okrem iného uvádzajú výnimky stanovené v nariadení č. 423/2007, najmä v jeho článku 9, a tvrdia, že nedošlo k porušeniu zásady proporcionality.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 100 Najprv treba pripomenúť, že na jednej strane rezolúcie Bezpečnostnej rady a na druhej strane spoločné pozície Rady, ako aj jej nariadenia, vychádzajú z odlišných právnych poriadkov.
- 101 Rezolúcie Bezpečnostnej rady, ako sú rezolúcie č. 1737 (2006) a 1803 (2008), boli prijaté v rámci Organizácie Spojených národov, ktorej členom nie je ani Únia, ani Spoločenstvo. Spoločné pozície Rady v oblasti SZBP, ako sú spoločné pozície 2007/140 a 2008/479, boli prijaté v rámci hlavy V Zmluvy EÚ v znení pred prijatím Lisabonskej zmluvy v súlade s jej článkom 15. Pokiaľ ide o nariadenia Rady, ako je nariadenie č. 423/2007, boli prijaté na základe Zmluvy ES, ktorá predstavuje komunitárny pilier Únie.
- 102 Akty prijaté v rámci jednak Spojených národov a jednak Únie sú prijaté orgánmi s autonómnymi právomocami, ktoré im priznávajú zakladajúce listiny, čiže zmluvy, ktorými boli vytvorené.
- 103 V rozsudku Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovanom, Súdny dvor rozhodoval o vzťahoch, ktoré existujú medzi rezolúciou Bezpečnostnej rady a nariadením Spoločenstva. V bode 296 tohto rozsudku predovšetkým rozhodol, že pri vypracovávaní opatrení Spoločenstva, ktorých cieľom je vykonanie rezolúcie Bezpečnostnej rady uvedenej v spoločnej pozícii, musí Spoločenstvo riadne zohľadniť znenie a ciele dotknutej rezolúcie.

- ¹⁰⁴ Súdny dvor rovnako niekoľkokrát rozhodol, že pri výklade nariadenia, ktorého cieľom je vykonanie rezolúcie Bezpečnostnej rady, treba zohľadniť jej znenie a účel (rozsudky z 30. júla 1996, *Bosphorus*, C-84/95, Zb. s. I-3953, bod 14; z 27. februára 1997, *Ebony Maritime a Loten Navigation*, C-177/95, Zb. s. I-1111, bod 20; z 11. októbra 2007, *Möllendorf a Möllendorf-Niehuus*, C-117/06, Zb. s. I-8361, bod 54; *Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia*, už citovaný, bod 297; z 29. apríla 2010, *M a i.*, C-340/08, Zb. s. I-3913, bod 45, ako aj z 29. júna 2010, *E a F*, C-550/09, Zb. s. I-6213, bod 72).
- ¹⁰⁵ Súdny dvor však tiež rozhodol, že bez toho, aby tým bola spochybnená prednosť rezolúcie Bezpečnostnej rady z hľadiska medzinárodného práva, rešpektovanie inštitúcií Spojených národov zo strany inštitúcií Spoločenstva nemôže mať za následok nepreskúmanie zákonnosti aktu Spoločenstva vzhľadom na základné práva, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť všeobecných zásad práva Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok *Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia*, už citovaný, bod 288 a 326).
- ¹⁰⁶ Tieto okolnosti dostatočne podporujú záver Súdu prvého stupňa uvedený v bode 64 napadnutého rozsudku, že právomoc zverená Rade článkom 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 je autonómnou právomocou. Povinnosť „riadne zohľadniť“ znenie a ciele dotknutej rezolúcie v tejto súvislosti nie je nijako v rozpore s konštatovaním, že Rada rozhoduje autonómne, v súlade s normami vlastného právneho poriadku. Na rozdiel od toho, čo tvrdí odvolateľka, si preto Súd prvého stupňa neprotirečil, keď v bode 52 napadnutého rozsudku uviedol relevantnosť rezolúcií Bezpečnostnej rady, pričom v bodoch 64 a 65 tohto rozsudku opísal právomoc Rady ako autonómnou.
- ¹⁰⁷ Súd prvého stupňa v bode 65 napadnutého rozsudku uviedol, že obsah a ciele rezolúcie č. 1803 (2008) nepredstavujú kritérium, voči ktorému sa musí posudzovať zlučiteľnosť sporného rozhodnutia so zásadou proporcionality. Toto konštatovanie sa musí vykladať v súlade so znením rezolúcie č. 1803 (2008), ktorá neukladá štátom

konkrétne opatrenia, ale žiada ich, aby boli obozretné, pokiaľ ide o činnosti vykonávané finančnými inštitúciami nachádzajúcimi sa na ich území, osobitne Bank Melli Iran, aby zabránili tomu, že tieto činnosti prispievajú k činnostiam predstavujúcim nebezpečenstvo šírenia jadrových zbraní.

108 Takéto znenie nijakým spôsobom nezakazuje štátom prijať voči Bank Melli Iran konkrétne opatrenia spočívajúce v zmrazení finančných prostriedkov.

109 Z týchto skutočností vyplýva, že prvý subsidiárny odvolací dôvod nie je dôvodný.

O druhom subsidiárnom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o právo odvolateľky vlastniť majetok

110 Tento druhý odvolací dôvod sa osobitne týka bodov 70 a 71 napadnutého rozhodnutia, ktoré znejú takto:

„70 Po štvrté, pokiaľ ide o ťažkosti spôsobené žalobkyni a obmedzenie jej základných práv, medzi ktoré patrí vlastnícke právo a právo vykonávať určitú hospodársku činnosť, treba poznamenať, že podľa ustálenej judikatúry tieto práva tvoria neoddeliteľnú súčasť všeobecných zásad práva, ktorých dodržiavanie súd Spoločenstva zabezpečuje. Dodržiavanie ľudských práv teda predstavuje podmienku zákonnosti aktov Spoločenstva (pozri rozsudok Kadi [a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný], bod 284 a tam citovanú judikatúru). Z judikatúry však tiež vyplýva, že základné práva nie sú absolútnymi výsadami a že ich výkon môže podliehať obmedzeniam, ktoré sú odôvodnené cieľmi všeobecného záujmu Spoločenstva. Každé hospodárske alebo finančné reštriktívne

opatrenie teda už na základe svojej definície zahŕňa účinky, ktoré zasahujú do vlastníckeho práva a slobodného výkonu povolania, čím spôsobuje ujmu predovšetkým subjektom vykonávajúcim činnosť, ktorej dané restriktívne opatrenia zamýšľajú zabrániť. Význam cieľov sledovaných spornou právnou úpravou môže odôvodniť negatívne dôsledky, a to dokonca aj značné, pre niektoré hospodárske subjekty (pozri v tomto zmysle rozsudky [Súdneho dvora Bosphorus, už citovaný], body 21 až 23, a Kadi [a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný], body 355 a 361).

- 71 V prejednávanom prípade v dôsledku prijatia [sporného] rozhodnutia slobodný výkon určitej hospodárskej činnosti a vlastnícke právo žalobkyne sú v značnom rozsahu obmedzené, pretože svojimi finančnými prostriedkami, ktoré sa nachádzajú na území Spoločenstva alebo sú v držbe štátnych príslušníkov Spoločenstva, môže disponovať iba na základe osobitných povolení a jej pobočky so sídlom na tomto území nemôžu so svojimi klientmi uskutočňovať nové transakcie. V každom prípade vzhľadom na prvoradý význam udržania mieru a medzinárodnej bezpečnosti spôsobené ťažkosti nie sú neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom[,] a to tým viac, že tieto obmedzenia sa jednak týkajú iba časti aktív žalobkyne a jednak články 9 a 10 nariadenia č. 423/2007 stanovujú určité výnimky, ktoré umožňujú subjektom dotknutým opatreniami na zmrazenie finančných prostriedkov čeliť základným výdavkom.“

Argumentácia účastníkov konania

- ¹¹¹ Odvolateľka tvrdí, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, predovšetkým podľa už citovaných rozsudkov Saadi v. Taliansko (§ 138 a 139), ako aj A. a iní v. Spojené kráľovstvo (§ 126), nemožno ochranu základných práv, ktoré zaručuje

EDLP, vyvažovať bojom proti terorizmu a ochranou pred ním. Z tých istých dôvodov sa podľa nej rovnaké uvažovanie uplatňuje na opatrenia, ktoré sa majú prijať na udržanie mieru a medzinárodnej bezpečnosti. Odôvodnenie, ktoré bolo dané prijatým restriktívnym opatreniam, t. j. udržanie mieru a medzinárodnej bezpečnosti, podľa nej vzhľadom na ochranu ľudských práv, ktorých dodržiavanie v právnom poriadku Spoločenstva zabezpečuje Súdny dvor, predstavuje nesprávne odôvodnenie.

- ¹¹² Rada, Francúzska republika, Spojené kráľovstvo a Komisia pripomínajú, že právo vlastníť majetok nie je absolútne. Zdôrazňujú, že napadnutý rozsudok je v súlade s judikatúrou Súdneho dvora (rozsudky Bosphorus, už citovaný, ako aj Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný) aj s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [rozsudok Hava Yolları Turizm ve Ticaret Anonim Şirketi (Bosphorus Airways) v. Írsko z 30. júna 2005 (*Zbierka rozsudkov a uznesení* 2005-VI, § 155)]. Okrem iného uvádzajú, že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú odvolateľka cituje, nie je relevantná, lebo sa netýka práva vlastníť majetok.

Posúdenie Súdnym dvorom

- ¹¹³ Bez toho, aby bolo potrebné skúmať otázku, či sa odvolateľka ako subjekt, ktorý je úplne vo vlastníctve iránskeho štátu, môže dovoliť ochrany práva vlastníť majetok ako základného práva, stačí uviesť, že Súd prvého stupňa v bode 70 napadnutého rozsudku správne pripomenul, že základné práva, o ktoré ide v prejednávanej veci, nie sú absolútnymi výsadami a že ich výkon môže podliehať obmedzeniam, ktoré sú odôvodnené cieľmi všeobecného záujmu Spoločenstva.

- 114 To platí aj pre právo vlastníť majetok a slobodný výkon hospodárskej činnosti (pozri najmä rozsudky zo 14. mája 1974, Nold/Komisia, 4/73, Zb. s. 491, bod 14; z 10. júla 2003, Booker Aquaculture a Hydro Seafood, C-20/00 a C-64/00, Zb. s. I-7411, body 67 a 68; Swedish Match, už citovaný, bod 72, ako aj Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný, bod 355). V dôsledku toho slobodnému výkonu povolania, ako aj právu vlastníť majetok možno klásť obmedzenia, ak skutočne zodpovedajú sledovaným účelom všeobecného záujmu a nezakladajú v súvislosti so sledovaným cieľom neprimeraný a netolerovateľný zásah, ktorý by poškodzoval samotnú podstatu takto zaručených práv (rozsudok Swedish Match, už citovaný, bod 72).
- 115 Dôvod uvedený Súdom prvého stupňa v bode 71 napadnutého rozsudku, ktorý uvádza prvoradá význam udržania mieru a medzinárodnej bezpečnosti, v tejto súvislosti postačuje na identifikovanie sledovaného účelu všeobecného záujmu. Tento argument sa totiž musí vykladať vzhľadom na rozličné akty, s ktorých prijatím súvisí sporné rozhodnutie.
- 116 Ako už bolo uvedené v bode 89 tohto rozsudku, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorej sa odvolateľka dovoláva, nie je relevantná.
- 117 Súd prvého stupňa okrem iného zdôraznil, že jednak sa obmedzenia týkajú iba časti aktív žalobkyne a jednak články 9 a 10 nariadenia č. 423/2007 stanovujú určité výnimky, ktoré umožňujú subjektom dotknutým opatreniami na zmrazenie finančných prostriedkov čeliť základným výdavkom. Takéto odôvodnenie predstavuje implicitné, avšak dostatočné preverenie proporcionálnej povahy uvedených opatrení.

118 Preto treba druhý subsidiárny odvolací dôvod zamietnuť.

O treťom subsidiárnom odvolacom dôvode založenom na zjavne nesprávnom posúdení, ktoré vyplýva zo zaradenia odvolateľky na zoznam uvedený v prílohe V nariadenia č. 423/2007 a z jej ponechania na tomto zozname

Argumentácia účastníkov konania

- 119 Odvolateľka uvádza nariadenie Rady (ES) č. 1100/2009 zo 17. novembra 2009, ktorým sa vykonáva článok 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a ktorým sa zrušuje rozhodnutie 2008/475 (Ú. v. EÚ L 303, s. 31). Toto nariadenie predstavuje podľa odvolateľky novú okolnosť, ktorá ju oprávňuje predložiť nové odvolacie dôvody. Z listu Komisie z 18. novembra 2009 podľa nej vyplýva, že toto nariadenie vychádza tak z dôvodov, ktoré pôvodne viedli k zaradeniu odvolateľky na zoznam uvedený v prílohe V nariadenia č. 423/2007, ako aj z nových skutočností opísaných v liste Rady z 1. októbra 2009. Ak by Súdny dvor dospel k záveru, že odvolateľka napriek podaniu návrhu na zrušenie sporného rozhodnutia nespochybnila určitým spôsobom, ani len implicitne, tvrdenie Rady, že sa podieľa na šírení jadrových zbraní, podľa nej by toto tvrdenie mohla spochybniť teraz.
- 120 Odvolateľka tvrdí, že Rada pri zahrnutí jej osoby do zoznamu uvedeného v prílohe V nariadenia č. 423/2007 vychádzala zo zjavne nesprávneho posúdenia skutočností, a v tejto súvislosti sa odvoláva na všetky dokumenty, ktoré predložila, aby napadla nariadenie č. 1100/2009.

- 121 Rada, Francúzska republika, Spojené kráľovstvo a Komisia sa domnievajú, že tento odvolací dôvod je neprípustný, lebo predkladá Súdnemu dvoru na rozhodnutie spor v širšom rozsahu, než bol spor, o ktorom rozhodoval Súd prvého stupňa.

Posúdenie Súdny dvorom

- 122 Aj keby nariadenie č. 1100/2009 predstavovalo novú okolnosť, ktorá by odvolateľku oprávňovala predložiť nový odvolací dôvod, stačí konštatovať, že tento dôvod by sa týkal sporu vo veci samej, a nie odvolacieho konania. V rámci tohto konania je pritom právomoc Súdneho dvora obmedzená na posúdenie právneho riešenia žalobných dôvodov prejednávaných na prvom stupni alebo otázok, ktoré Súd prvého stupňa prejednal z úradnej moci.

- 123 Z toho vyplýva, že tento odvolací dôvod je neprípustný.

- 124 Keďže žiadnemu z dôvodov, ktoré uviedla odvolateľka, sa nevyhovelo, odvolanie treba zamietnuť.

O trovách

- 125 Podľa článku 122 rokovacieho poriadku, ak je odvolanie nedôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania. Podľa článku 69 ods. 2 uvedeného rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 118 tohto poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo

v tomto zmysle navrhnuté. Keďže odvolateľka nemala úspech vo svojich dôvodoch a Rada, Francúzska republika, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a Komisia navrhli zaviazat' ju na náhradu trov konania, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Odvolanie sa zamieta.**
- 2. Bank Melli Iran je povinná nahradiť trovy konania.**

Podpisy